

Poetski glasovi Gimnazije "Dr. Mustafa Kamarić" Gračanica

(Zahvaljujemo se prof. bos. jezika i književnosti u Gimnaziji "Dr. Mustafa Kamarić" za sve što je učinila da se poetski glasovi iz njene škole "nadu" na stranicama našeg časopisa i tako čuju malo dalje od školske učionice. Neka ovi radovi budu mali znak da lijepa riječ u Gračanici ima svoju budućnost. NP)

Uvodne napomene

"Poetsko stvaranje je neobjašnjiva tajna, kao tajna rađanja čovjeka."

(G.G.Lorka)

Preko poezije čovjek dolazi do vlastitih doživljaja. Poezija ga uzvisuje i oplemenjuje i čini ga osjetljivim prema svemu što je dobro, lijepo, plemenito i velikodušno. Sklonost kao dobroti duboko je otisnuta u ljudsku prirodu, kao i sklonost da riječima može spajati ljude, kao mostovi što ih spajaju. Čovjek može najsigurnije pobjeći iz svijeta pomoću poezije, ali se, takođe, s njim ne može povezati sigurnije nego pomoću poezije.

"Kad jednom na zemlji ne bude nas - svijet će biti svijet, / kad nam se izgubi trag i glas - svijet će biti svijet... / I prije nego smo bili mi - svijet je bio svijet / i nama kad kucne posljednji čas - svijet će biti svijet."

(Omar Hajjam, Rubaije, 107)

Svijet na svijetu pod nebom ima svoje vrijeme, vrijeme kada se rađa i vrijeme kada se umire. Vrijeme mijenja lice svijeta i stavlja sve stvari na svoje mjesto, a poezija je bila i ostat će potreba svake generacije. Zadatak mnogih mladih generacija pjesnika je da traže i nalaze puteve koji će im pružiti više mogućnosti u izražavanju svojih vlastitih snova, misli i osjećanja. Jer, za poeziju nije važno gdje se ona rađa. Divna je mladost koja kaže da ne želi da živi razumom drugoga, nego će razmišljati sama.

Hajrunisa Mujić, prof.

Lažna nada

Za nesreću svoju
Rekao bih svima
Samo oslobodi se
Srce okovima.

Sam si, nema ko
Da ti pruži ruku
Jedan osmijeh može
Da umanjí muku,

Tek ostaje vrijeme
Da ti vrati volju
Nada kao sjeme
Za bolju budućnost.

Indira Mujić IVd

Čekanje

U suton sumnja spava.
Dočekujem veče.
Doći ću - na odlasku,
Prosto, reče.

Korak dana usporio hod.
Nemiran duh moje sreće.
Preko volje na nemilo mislim:
Oči ga vidjeti neće!

A onda polahko zade sunce.
Zaskoči srce nada.
Sumnja iz sutona reče:
Pustoš zjapi iz grada.

Iz sumnje u suton suza
Ovlaži prazne oči,
Srcu došapnu bol:
Možda odnekud, iskoči.

Indira Mujić, IVd

* * *

Ruka ruci dodir nudi
da probudi
da uzbudi

Drhtaj koji čvrsto spaja

oba kraja do beskraja

Prostire se snom ljepote

Preko smrti do života.

Selma Hifziefendić, IVd

u polja od makova

u provaliju crvenih buba

gdje odjekuje

Skrati stih,

skrati refren

Jesen

Volim ljeto

Ali, eto

jesen više

ne zbog kiše

Očekujem dolazak

sunca sa horizonta

ali crvena zujalica

dolijeće i opet se zapliće

u moju kosu

ne zbog kiše

već onako...

sve je tiše

čovječe,

skrati stih,

skrati refren

Emina Bešić IV

i što tako

bojom diše

prije kiše.

* * *

Selma Hifziefendić, IVd

Vjerom i nevjerom

stiskaju nas među

prstima svojim

Sloboda

Kiša silna rijeku muti

Rijeka nosi listić žuti

Listić žuti kraj svoj sluti

Kraj svoj sluti ali ćuti.

nameću idole

bodlje svoje naravi

i ko zna

po koji put

ruše snove sa naših ramena.

Jer on znade kud ga vode

Kud ga nose burne vode

Burne vode njega vode

Do slobode, do slobode.

Selma Hifziefendić, IVd

O, teški srpu.

Vidiš li ove miljenike svoje

Pretvorene u čekiče?

Zar je vrijeme žetvi

Zar smo za to zreli?

Zar čekamo na tvoj uzmah?

Uspavanka

Više nemam vizija

crvena buba

uvukla se pod kosu

samo gamiže u krug

i mami

Svaku noć sebi čupam srce

a ujutro je opet tu.

Otrova nam

nikad neće biti

dovoljno.

Skrati stih,

skrati refren

Oni ne prestaju

da govore:

Birajte!

Kao da imamo šta.

Zatvorim oči

san me nosi

Biti ili ne biti.
 O davno je rečeno.
 Šta?
 Niste znali.
 Šteta.
 Nevelika, ali uvijek
 Šteta.

Emina Bešić IV e

Kraj

Mrzim što moram priznati
 Sklonost svoje nemoguće želje.
 Slutnju koja postaje porok.
 A nemir se širi poput mjesečine
 Kroz krošnje od grudi

Shvati da ljubav je praznina
 iza ideala.
 Osveta je najmanje čudo
 Zahvaljujem ti.

Hvala. Pokazao si mi
 Koliko vrijedim.
 Vjera hrabrost i dostojanstvo dio mene.
 Nije to sebično razočarenje
 Već spoznaja da si to zaista ti.

Emina Bešić IV e

Moram poći

Blještavilo kolje oči
 sumoran je korak zime
 liju hladne sive kiše
 dok govorim tvoje ime
 u raspukloj ovoj noći.
 duša mi između dana i sna
 svjetlost nade da ćeš doći
 izljeva se sa mog dna.

Čudni ljudi jezu šalju
 Tupi koraci se odzivaju.

Melisa Džananović, IV d

Moja ljubavi

Ne znam zašto
 Kad te mrzim

Najviše te volim.

Što me više boliš
 To ti brže praštam.

Ne znam šta me tjera
 Da ti prkosim,
 A šta u meni tebe
 da mi prkosiš
 I zašto su poljupci sladi
 Kada smo u svadi
 Ne bih preživjela
 Da nema tvog osmjeha.
 Disati ne bih znala
 Bez tvojih dodira.

I uvijek ću te ljutiti
 I slatko lagati.
 Da kada te povrijedim
 Mogu slatko ljubiti
 Rane ti zacijeliti
 Moja ljubavi...

Alisa Duraković, IV e

Nekoć sam te voljela

Nekoć si bio.
 Sad, svaka je riječ izgovorena,
 do mog srca doprla,
 Melodija tvog glasa...
 Svaki dodir, samo rana,
 davno zacijelila.
 Nema više tragova...

Nekoć si bio
 noć kraj tebe provedena.
 Izbljedjela slika,
 zaključana u sjećanja...
 I svaki otkucaj srca,
 Pažljivo sam slušala,
 I romor kiše
 što u prozor udara...

Nekoć si bio.
 Sada je on.
 Svaki put kad progovori
 i svaki put kad se smiješi,
 ne mogu se othrvati

da me tako prokleta podsjeća
na nekoga koga sam nekoć
tako jako voljela...

Alisa Duraković, I Ve

Moja slika

Usnulo sam biće
snivam sve što
niko nije.
Izgubljena sam duša
Tražim utjehu
kada je nema.

Pjesma
čija tužna muzika
mene čini.
Usamljeni sam putnik.
Lutam i tražim cilj.
Tužni sam pjesnik
koji pjeva, stvara i piše
što nema snage
da sebe kaže...

Lejla Hadžikadunić, I Ve

Predstava

Tišina.
Pusta od kamena.
Samoća.
Vječno ranjena.
Sreća.
Nedostižna. Velika.
Tuga.
Bliska. Uvredljiva.
Ljubav.
Nedoživljena i ružna.
Smrt.
Ona koja ne prašta.

Lejla Hadžikadunić, I Ve

* * *

Ne mogu više moliti
suzu da kane
da gorčinu ispere
da suh jecaj prestane

Mirela Turić, I Vd

Posljednja konačnost

Presretoh sebe
u svijetu čuda,
sahranih pjesmu
u nedostatku sluha
Isprano mi srce,
U tijelu mrtvom luta,
ne mogu podići glavu
vrijeme me sputa.

Lejla Ahmedbegović, I Ve

Lanac

I šta sutra kada tišina
Stane ispred tvojih vrlina
I kada pogleda smisao
Ša prozora smisla suština.

Šta kada zaželiš meni
Šta kada obasjaš
U svojoj tami
I shvatiš vrijeme?
Svi smo sami.

Lejla Ahmedbegović I Ve

O nama

Nebeski svode
Zar me nadom varaš
I još uvijek samo
Beskrajnim mirom odgovaraš
Moje traganje je
U predjelu snova,
A on ne vjeruje
U snagu stihova.

Lejla Ahmedbegović, I Ve

Praznik mog spasenja

Znaš li da se spremam
Na veliki praznik smrti
I da će mi tvoje ruke
Najljepše cvijeće na grobu biti
Tvoje će oči umjesto
Usnulog sunca sjati
A suze će isplesti
Najljepši vijenac duši.

Žana Junuzović, III e